

Arrest

nr. 272 271 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner met de Bulgaarse nationaliteit leggen op 27 oktober 2015 bij de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze verklaring wordt op 21 april 2016 geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.2. Verzoeker dient op 13 augustus 2016 een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner. Verweerder neemt op 9 februari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 18 juli 2017 met nummer 189 808 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. Op 15 november 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn wettelijk samenwonende partner.

1.4. De wettelijke samenwoning wordt stopgezet op 17 april 2018.

1.5. Bij gebrek aan een beslissing inzake de aanvraag binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, worden verzoeker op 18 mei 2018 twee brieven van verweerder ter kennis gebracht waarin hem in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzocht om eventuele omstandigheden die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht kenbaar te maken. In antwoord op deze brieven maakt verzoeker via zijn raadsman op 18 juni 2018 enkele stukken over.

1.6. Verzoeker wordt op 27 juni 2018 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.7. Verweerder neemt op 30 november 2020 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 31 mei 2021 met nummer 255 362 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8. Verzoeker wordt bij brief van verweerder van 10 juni 2021 opnieuw verzocht om in het licht van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet omstandigheden kenbaar te maken die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht.

1.9. Op 6 augustus 2021 maakt verzoeker in aansluiting op deze brief via zijn raadsman verscheidene stukken over aan verweerder.

1.10. Verweerder neemt op 17 november 2021 opnieuw een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter op 15.11.2017, in functie van K.S.S. (RR: [...]) zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner van Bulgaarse nationaliteit. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat deze wettelijke samenwoning, die op reeds werd stopgezet op 17.04.2018.

Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 10.06.2021 andermaal verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Het onderzoek werd betrokkene betekend op 16.07.2021. Hij legde via zijn raadsman volgende stukken voor:

- Attest OCMW dd. 20.07.2021

- Oprichtingsakte BVBA [C.] dd. 25.02.2019 en bijhorende overdracht maatschappelijke zetel / ontslag actieve venoot dd. 05.11.2020, jaarrekening boekjaar 01.02.2019 tot 31.12.2020, uitprint balans dd. 03.08.2021 (Bilan interne, exercice 2020 – 01/02/2019 – 31/12/2020), uittreksel KBO dd. 03.08.2021, loonfiches op naam van betrokkene

- Loopbaanattest Liantis dd. 16.04.2019

- Aanslagbiljet personenbelastingen dd. 18.01.2021 met betrekking tot inkomstenjaar 2019

- Aangifte personenbelasting dd. 03.08.2021 inkomstenjaar 2020 en bijhorende ingediende fiscale attesten 281.18 en 281.20

- Aanvraag voor en toekenning van een gecombineerde vergunning op naam van betrokkenes vader, dhr. C.S.

De brief die aan betrokkene betekend werd, bevatte verder ook: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene niet aan deze uitzonderingsvoorwaarde voldoet. De wettelijke samenwoonst werd afgesloten op 27.10.2015 en stopgezet op 17.04.2018. We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen géén 3 jaar wettelijk samenwonend zijn geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan economisch actief te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot zijn economische activiteit voor, namelijk een oprichtingsakte BVBA [C.] dd. 25.02.2019, overdracht maatschappelijke zetel / ontslag actieve venoot dd. 05.11.2020, een jaarrekening boekjaar 01.02.2019 tot 31.12.2020, een uitprint balans dd. 03.08.2021 (Bilan interne, excercice 2020 – 01/02/2019 – 31/12/2020), uittreksel KBO dd. 03.08.2021, fiches vergoeding bestuurder op naam van betrokkene, een loopbaanattest Liantis dd. 16.04.2019, aanslagbiljet personenbelastingen dd. 18.01.2021 met betrekking tot inkomstenjaar 2019, aangifte personenbelasting dd. 03.08.2021 inkomstenjaar 2020 en bijhorende ingediende fiscale attesten 281.18 en 281.20, en tot slot een attest van het OCMW dd. 20.07.2021. Echter, het hebben van een zelfstandige activiteit met daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, ondernemingszin, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Niets sluit daarenboven uit dat betrokkene een beroepskaart zou kunnen verkrijgen als buitenlandse ondernemer samen met een daarop afgestemde verblijfsvergunning, en zijn (internationale?) activiteiten zo alsnog verder zou kunnen zetten (cfr. KBO: goederenvervoer over de weg) of hij een gelijkaardig rendabel bedrijf kan oprichten in het land herkomst. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog relatief kort (afgifte bijlage 19ter op 15.11.2017) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er kan in deze worden opgemerkt dat betrokkene voorafgaand aan voormelde aanvraag gezinshereniging nog een aanvraag indiende die niet tot het verblijfsrecht heeft kunnen leiden. Verder werd bij de aanvraag een paspoort voorgelegd hetwelke werd afgeleverd op de Turkse ambassade in Brussel. Wanneer betrokkene exact Turkije verlaten heeft is nog steeds niet duidelijk. Er kunnen in elk geval geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. Betrokkene stelt in het interview dd. 27.10.2015 in het kader van het onderzoek naar de wettelijke samenwoonst dat hij in maart / april 2015 naar België is gekomen. Dan nog kan gesteld worden dat betrokkene 30 jaar in Turkije heeft verbleven tegenover slechts 6 jaar in België, waarvan 4 jaar legaal verblijf. Hij is in Turkije opgegroeid, heeft er onderwijs genoten in een beroepsschool en een diploma behaald, en was voor zijn komst naar België tewerkgesteld in Turkije (cfr. voormeld interview dd. 27.10.2015). Gelet betrokkene Turkije nog maar enkele jaren verlaten heeft, is het redelijk te stellen dat hij de taal nog machtig is en nog voldoende voeling heeft met de cultuur in het land van herkomst. Zo kan blijken uit het dossier dat betrokkene nog contacten onderhoudt met zijn vader, dewelke sinds 2012 terug

in Turkije verbleef. Inmiddels blijkt uit de voorgelegde stukken dat hij voor zijn vader een gecombineerde vergunning aanvraag en ook bekwam, en blijkt uit het Rijksregister dat de vader sinds 24.02.2021 terug in België ingeschreven staat. Dit is nog heel erg kort waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene op zijn vaders netwerk kan terugvallen in het land van herkomst indien gewenst. Betrokkene blijkt verder nog een zus en broer te hebben, dewelke niet in België lijken te verblijven. Betrokkene legt althans niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Ook lijkt hij zich in België op te houden met mensen die een zelfde achtergrond hebben, zo gaat hij soms met een Turkse vereniging weg en gaat hij geregeld thee drinken in een Turks café (cfr. interview). Gelet op voorgaande elementen is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met het land van herkomst, en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar om de draad terug op te pikken of een nieuwe start te nemen. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zelfs maar het verplichte inburgeringstraject zou hebben aangevat of daartoe de nodige stappen zou hebben ondernomen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Met betrekking tot de sociale en culturele integratie in het Rijk wordt heden opnieuw niets voorgelegd. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake zou zijn van een integratie in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel met referentiepersoon, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. De wettelijke samenwoning werd in onderlinge overeenstemming stopgezet, en uit het dossier blijkt dat betrokkenen feitelijk gescheiden leven sinds minstens 01.04.2018 (cfr. schrijven parket dd. 03.05.2018 en vaststellingen die uit het PV dd. 09.04.2018 blijken). Bovendien blijkt uit de woonstcontrole dd. 28.10.2018 dat betrokkene in Sint-Joost-Ten-Node gaan wonen is, terwijl mevrouw in het Antwerpse verder verbleef. Betrokkene woont heden samen met zijn vader die sinds 24.02.2021 terug in België verblijft, het zijn echter twee volwassen mannen die jaren apart van elkaar hebben gewoond: vader in het buitenland, betrokkene in België. Betrokkenes vader verkreeg bovendien nog recentelijk een gecombineerde vergunning en is dus nog economisch actief, er is dus geenszins sprake van enige bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hen beiden die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen in het Rijk noch is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Betrokkene staat heden nog steeds in het Rijksregister geregistreerd als alleenstaande.

Het is redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, een “schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de rechten van verdediging” alsook van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“[...]”

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2021 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Unieburger.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat de wettelijke samenwoning reeds werd stopgezet op 17.04.2018.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu er geen drie jaar wettelijke samenwoning was met zijn Unie-levenspartner en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Ook het feit dat verzoeker in België werkt, zou een positief element zijn, doch niet afdoende zijn om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, deze tewerkstelling zou geen afdoende bewijs zijn van integratie, doch enkel een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Verzoeker zou dan ook volgens verweerder opnieuw kunnen tewerkgesteld worden in zijn land van herkomst, zoals hij voor zijn komst naar België ook deed.

Verzoeker zou immers volgens verweerder op economisch actieve leeftijd zijn en zou zijn opgedane werkervaringen en zijn wil om te werken in zijn thuisland kunnen aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Zelfs al zou verzoeker reeds sedert 2015 in België wonen, zouden de banden in België niet kunnen opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst, waar verzoeker 30 jaar verbleven heeft.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumain zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

1.3.

Het staat vast dat verzoeker reeds bij brief dd. 18.05.2018 werd uitgenodigd zijn individuele situatie toe te lichten. Op 18 mei 2018 werd verzoeker tegelijkertijd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 18 mei 2023.

Echter op 30 november 2020 werd door verweerder plots een beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan verzoekers verblijfsrecht. Deze beslissing werd bij arrest RvV dd. 31.05.2021 vernietigd.

Dat ondertussen, sedert de inbezitstelling van de F-kaart, reeds drie jaar en een 8 maanden zijn verstreken en verzoeker zich verder geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving.

Zo heeft verzoeker ondertussen de BVBA [C.], met zetel [...] opgericht .

Verzoeker baat in België een winstgevende garage en transportbedrijf uit en verkreeg op 10 december 2020 zelfs nog van verweerder toelating om zijn vader, de heer S.C., in zijn bedrijf tewerk te stellen via een gecombineerde vergunning.

Verzoeker wil opmerken dat “vrachtwagenbestuurder, onderhoudsmechanici,...” ondernemingsactiviteiten van verzoeker, knelpuntberoepen in België zijn (cf. M.B. dd. 31.03.2021).

Na verweerders eerste brief dd.18.05.2018 had verzoeker van verweerder niks meer vernomen waardoor hem de indruk werd gegeven (mede door zijn aanvraag gecombineerde vergunning goed te keuren) dat zijn verder verblijf in België dus werd toegestaan en hij zijn leven in België kon verder zetten en zich verder integreren in de Belgische samenleving. Pas op 30.11.2020 werd door verweerder plots een beslissing genomen.

Zo had verzoeker ondertussen heel wat investeringen gedaan, waaronder de aankoop van vrachtwagens voor een bedrag van 140.000 euro (cf. Bilan interne dd. 1.02.2019-31.12.2020, “III immobilisations corporelles, C. Mobilier et matériel roulant”) (cf. gevoegd bij schrijven dd. 6.08.2021).

Verweerder was dan volkomen verrast dat alsnog op 17 november 2021 opnieuw een beslissing werd betekend waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht in België (nadat beslissing dd. 30.11.2020 ondertussen werd vernietigd).

Ondertussen heeft verzoeker in België verder geïnvesteerd en er zijn economische activiteiten verder uitgebouwd.

Verweerder stelt lukraak dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terug om er een beroepskaart aan te vragen en zo zijn activiteiten in België verder zetten of een gelijkaardig rendabel bedrijf oprichten in Turkije.

Verweerder laat evenwel na rekening te houden dat men als bedrijfsleider niet zomaar voor onbepaalde tijd de activiteiten van zijn bedrijf kan “on hold” zetten om terug te keren naar land van herkomst om aldaar een beroepskaart aan te vragen en de behandeling van zijn aanvraag (die enkele maanden in beslag zal nemen) er af te wachten.

Verzoeker zal immers hierdoor ernstige financiële verliezen lijden, klanten verliezen,...waardoor zijn bedrijf in financiële moeilijkheden zal geraken met faillissement tot gevolg.

Verweerder laat na rekening te houden met de gevolgen van de tijdelijke stopzetting van zijn bedrijf.

Ook staat verweerder evenmin stil bij de mogelijkheid om een transportbedrijf (goederenvervoer) zomaar over te plaatsen van België naar Turkije.

Niet alleen zal het financieel een enorme dure operatie zijn om het bedrijf over te plaatsen naar Turkije. Daarnaast zal verzoeker zijn Belgische klanten verliezen waardoor opnieuw zijn bedrijf in financiële moeilijkheden zal geraken met faillissement tot gevolg.

Alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijf en te beweren dat verzoeker zijn bedrijfsactiviteiten zomaar kan verplaatsen of een beroepskaart in het land van herkomst aan te vragen, heeft verweerder nagelaten een onderzoek in te stellen naar de (financiële en emotionele) gevolgen.

Verweerder heeft door zijn handelingen (afleveren van F-kaart, uitblijven van een beslissing die een einde stelt, goedkeuren van aanvraag gecombineerde vergunning,) verzoeker de indruk gegeven dat hij zijn (economisch) leven in België kon uitbouwen, investeren,....

Door een einde te stellen aan zijn verblijf zonder enige afdoende motivatie, schendt verweerder de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft voldoende bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat hij een winstgevende onderneming in België heeft uitgebouwd (met tal van zware investeringen,...).

Verweerder houdt geen enkele rekening met deze reeds in februari 2019 opgerichte winstgevende vennootschap (in een sector met knelpuntberoepen) met dure investeringen.

De vennootschap werd reeds 3 jaar geleden opgericht en maakt winst (cf. de door verzoeker neergelegde jaarrekening en balans). Verweerder is hiervan op de hoogte.

Verzoeker heeft hiervan tal van bewijsstukken neergelegd. Met de (inhoud) van de neergelegde stukken door verzoeker werd door verweerder geen rekening gehouden.

Gewoonweg stellen dat “het hebben van een zelfstandige activiteit met daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen zijn geen afdoende bewijs van integratie is”, kan, gelet op voorgaande, niet beschouwd worden als een afdoende motivering en is in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

Nochtans volgens het M.B. dd. 31.03.2021 1vallen de ondernemingsactiviteiten van verzoeker onder knelpuntberoepen, waarvoor zonder marktonderzoek een gecombineerde vergunning kan bekomen worden.

1.3.

Verweerder laat evenwel opnieuw na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich persé opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft (en daarnaast zware investeringen heeft gedaan), zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling en vervolgens zelfstandige activiteiten en investeringen (met economisch nut voor België gezien deze beantwoordt aan een economische behoefte, export met zich meebrengt, banen creëert, investeringen gebeuren,....) draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de Belgische samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker na 3 jaar en 8 maanden per se diende ingetrokken te worden, zeker nu hem na de stopzetting van de wettelijke samenwoning nog verblijfsrecht werd verleend en verzoeker het vertrouwen kreeg dat hij verder in België kon verblijven.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker alsnog absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker alsnog in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom het al die jaren absoluut nog noodzakelijk zou zijn dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken.

1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Dat de elementen, die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels sedert 2015 in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse en de Franse taal machtig is, in België heeft gewerkt, ondertussen zelf een vennootschap heeft opgericht, investeringen heeft gedaan, personeel aanwerft, ...

- leeftijd : verzoeker is 36 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling en nu door zelfstandige activiteiten, jobcreatie, investeringen,

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels zijn zelfstandige activiteiten in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker was tewerkgesteld en heeft nu zelf een vennootschap opgericht, hij beantwoordt aan een economische behoefte voor België, creëert banen, investeert, draagt bij tot de export, hij kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien (vennootschap sloot boekjaar 2019-2020 af met winst). Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

- sociale en culturele integratie : verzoeker spreekt Nederlands en Frans. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Turkije, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

1.5.

Verweerder heeft een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door onvoldoende rekening te willen houden met de bovenstaande economische, sociale en culturele verankering van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.[...]

"Art. 8 EVRM bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat verzoeker hier inmiddels sedert 2015 verblijft, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse en de Franse taal machtig is, in België

werkt, in zijn eigen onderhoud voorziet, ondertussen zelf een vennootschap heeft opgericht, investeringen heeft gedaan, personeel aanwerft, ...

Dat de sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België worden begrepen onder de in art. 8 EVRM bedoelde privé-leven.

Als gevolg van de verzoekers betekende beslissing wordt het privé-leven van verzoeker hem volledig afgenomen, nu hij de facto verplicht wordt om terug naar Turkije te gaan. Deze beslissing wordt als een inmenging van enig openbaar gezag op de in het art. 8, §1 EVRM gewaarborgde rechten beschouwd, zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Opdat de inmenging gerechtvaardigd zou zijn, dient de ernst van de overheidsmaatregel in verhouding te zijn met het doel ervan. De belangen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en/of veiligheid, en anderzijds het recht op een privéleven, dienen telkens te worden afgewogen. Verweerder dient dus een groter voordeel te hebben bij de intrekking van het verblijfsrecht, dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd noch proportioneel is. De beslissing heeft immers enkel tot gevolg dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven geschonden wordt, nu hij zijn hier opgebouwde leven volledig zou moeten opgeven. Het is onmogelijk voor verzoeker om zijn onderneming plots zomaar te verhuizen (cliënteel, producenten, leveranciers, ... liggen hier). Zelfs in de situatie dat het technisch mogelijk zou zijn om zijn onderneming te verhuizen, quod non, (wat overigens praktisch nog steeds zeer moeilijk zou zijn), is het onredelijk om te stellen dat verzoeker zijn leven in Turkije terug kan opbouwen omdat hij daar zijn jeugd heeft gehad. Verzoeker heeft op dit moment immers geen banden meer met Turkije. Verweerder heeft bovendien geen enkel voordeel bij het nemen van dergelijke beslissingen, des te meer nu verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Dat er in casu sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht iuncto artikel 8 EVRM nu verweerder heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu en het gezin, om degelijk na te gaan of het feit dat verzoeker in België een privé-leven beschikt, er tewerkgesteld en geïntegreerd is, een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om zijn bestaande privé-en gezinsleven in het land van herkomst, verder te zetten.

Het staat vast dat verzoeker door zijn jarenlang verblijf en door zijn winstgevende economische activiteiten in België een privé-leven heeft opgebouwd. Verzoeker heeft dit door zijn bewijsstukken voldoende aangetoond.

In casu is er door verweerder geen correcte en concrete billijke afweging gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van verzoeker enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Dat er derhalve sprake is van schending van art. 8 E.V.R.M., de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht en van het proportionaliteitsbeginsel [...]."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, aangegeven waarom verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd. Tevens wordt gemotiveerd aan de hand van de uitzonderingsgronden, voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte wordt ook gemotiveerd over de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft dan ook voldaan aan zijn formele motiveringsplicht in het licht van voormelde wetsbepalingen. Verzoeker zet nergens uiteen dat de betrokken motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De Raad

voegt er nog aan toe dat nergens in artikel 42quater, §1, van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat verweerder ook nog de plicht heeft om te motiveren waarom een beëindiging van het verblijfsrecht “*zich persé opdringt*” of “*absoluut noodzakelijk is*”.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

6° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. Verzoeker betwist niet dat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist hij dat hij zich niet bevindt in één van de uitzonderingssituaties, zoals voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet waarin geen einde kan worden gesteld aan het verblijf. De overwegingen in de bestreden beslissing die hierop betrekking hebben blijven dan ook overeind.

2.6. Een eerste kernpunt van verzoekers betoog is dat de gang van zaken in zijn dossier bij hem het vertrouwen en de indruk heeft gewekt dat hij zijn economisch leven in België kon uitbouwen en alhier kon investeren. Waar verzoeker vooreerst benadrukt dat hij reeds eerder een uitnodigingsbrief ontving om zijn situatie kenbaar te maken, met name op 18 mei 2018, waarna hem evenwel nog een F-kaart werd overhandigd en waarbij plots op 30 november 2020 alsnog een beslissing tot beëindiging van het verblijf werd getroffen, wijst de Raad erop dat deze kwestie zijn beslag heeft gekend in het vernietigingsarrest van de Raad van 31 mei 2021 met nummer 255 362. In dit arrest werd vastgesteld dat het "onzorgvuldig was om 2,5 jaar nadat verzoeker werd gehoord en terwijl het bestuur al die tijd blijkt te hebben stilgezeten, alsnog te beslissen tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder verzoeker minstens de mogelijkheid te hebben geboden zijn actuele situatie te verduidelijken". Het gezag van gewijsde van dit arrest gaat niet zo ver als zou verzoeker een gerechtvaardigd vertrouwen kunnen koesteren dat zijn verblijfsrecht niet meer kan worden beëindigd of dat verweerder de mogelijkheid zou hebben verloren om alsnog toepassing te maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk vertrouwen kan ook niet worden geput uit het feit dat verzoekers vader een gecombineerde werk- en verblijfsvergunning ontving. Het gezag van gewijsde van voormeld arrest verhindert verweerder wel om opnieuw een beëindigingsbeslissing te nemen, zonder verzoeker voorafgaand in de mogelijkheid te stellen zijn actuele situatie te verduidelijken en hiermee rekening te houden. Verweerder heeft hieraan gevolg gegeven vermits hij verzoeker bij brief van 10 juni 2021 hiertoe de mogelijkheid heeft gegeven en rekening heeft gehouden met de verstrekte elementen. Het feit dat dat er 3 jaar en 8 maanden zijn verstreken na de afgifte van de F-kaart houdt niet in dat verweerder niet meer in de mogelijkheid was om de bestreden beslissing te treffen. Immers kan verweerder overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht beëindigen van de familieleden van een burger van de Unie binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Het vertrouwensbeginsel kan, zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, niet contra legem werken. Het spreekt voor zich dat er gedurende de voormelde periode van 5 jaar een zekere vorm van integratie plaatsgrijpt. Die moet verweerder dan ook meenemen in de balans die hij moet maken in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Een tweede kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn economische, sociale en culturele verankering in het licht van de evaluatie die moet worden gemaakt op grond van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voormelde wetsbepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur, waarbij het *“rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om, als hij overweegt een verblijf te beëindigen van een bedrijfsleider, een onderzoek in te stellen naar de financiële en emotionele gevolgen van een (tijdelijke) stopzetting van diens bedrijf.

2.9. Verzoeker werd door verweerder bij brief van 10 juni 2021 uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten. Deze brief werd verzoeker betekend op 16 juli 2021. Aldus werd verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing, met name vier maanden ervoor, in de mogelijkheid gesteld de actuele individuele elementen van zijn zaak kenbaar te maken. Verzoeker heeft gevolg gegeven aan deze uitnodigingsbrief en diverse stukken overgemaakt aangaande zijn individuele omstandigheden, met name:

- een attest van het OCMW van 20 juli 2021, dat verzoeker niet gekend is bij hun diensten;
- documenten met betrekking tot de door verzoeker opgerichte BVBA en bijhorende loonfiches op naam van verzoeker;
- een loopbaanattest van Liantis van 16 april 2019;
- een aanslagbiljet personenbelasting met betrekking tot inkomstenjaar 2020 en bijhorende fiscale attesten 281.18 en 281.20;
- een aanvraag voor en de toekenning van een gecombineerde vergunning op naam van verzoekers vader.

2.10. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen en de overgemaakte bewijsstukken heeft betrokken bij zijn beoordeling. Verzoeker toont niet aan waarom de elementen dat hij sinds 2015 in België verblijft, dat hij het Nederlands en Frans spreekt, dat hij economisch geïntegreerd is aangezien hij alhier een vennootschap heeft opgericht en investeringen heeft gedaan die winst opleveren waardoor hij niet ten laste is van de Belgische overheid, dat hij 36 jaar is, in goede gezondheid is en dus in de mogelijkheid is om nog vele jaren actief bij te dragen aan de Belgische economie, zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, wanneer er naast de vaststellingen dat een culturele en sociale integratie niet werd aangetoond, dat er geen sprake is van een nieuwe relatie van verzoeker noch van een afhankelijkheidsrelatie met zijn in België wonende vader noch van minderjarige kinderen, tevens werd vastgesteld dat de duur van zijn verblijf in België (4 jaar legaal verblijf sedert de afgifte van de bijlage 19ter tot aan de bestreden beslissing, 6 jaar indien het verblijf voor de afgifte van de bijlage 19ter wordt meegerekend) betrekkelijk kort is, hij een economisch actieve leeftijd heeft, er geen elementen bekend zijn inzake een ongunstige gezondheidssituatie, hij nog steeds voeling heeft met zijn herkomstland gezien hij de Turkse nationaliteit heeft, in Turkije 30 jaar verbleven heeft, er is opgegroeid, heeft gestudeerd en tot aan zijn komst naar België er heeft gewerkt waardoor hij kan worden geacht de Turkse taal te beheersen en voeling te hebben met de cultuur ter plekke, en aldus zijn opgedane werkervaring en ondernemingszin kan aanwenden om aan de slag te gaan in Turkije, waar hij kan worden geacht snel terug aansluiting te vinden met vrienden en familie. Verzoeker benadrukt zijn economische integratie maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel tewerk ging bij het maken van voormelde overwegingen en zijn conclusies dat de mate van integratie in België niet opweegt ten opzichte van die in het land van herkomst en dat het hebben van bestaansmiddelen via een bedrijfsactiviteit niet volstaat in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet samen gelezen met §4 van ditzelfde wetsartikel. Verzoeker betoogt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie in België, maar brengt niets concreets in tegen de bestreden beslissing waar ze stelt dat verzoeker geen documenten heeft overgelegd met betrekking tot een sociale en culturele integratie, zoals bijvoorbeeld het volgen van het verplichte inburgeringstraject. Het spreken van het Nederlands en het Frans volstaat niet om te concluderen dat verzoeker hier sociaal cultureel is geïntegreerd. Verzoeker poneert dat hij actief deelneemt aan het sociale en culturele leven, doch toont dit niet aan. Hij gaat ten overvloede ook niet in op de overwegingen in de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat hij alhier vooral aansluiting zoekt bij mensen of verenigingen met een gelijkaardige culturele achtergrond. Verzoeker beweert dat hij zijn leven in Turkije – dat hij een zestal jaar geleden heeft

achtergelaten, na een verblijf van dertig jaar – volledig van nul moet heropbouwen en dat hij actueel geen banden meer heeft, maar toont dit niet concreet aan. Verweerder heeft verschillende elementen voorgedragen, waaruit blijkt dat verzoeker nog voldoende affiniteit heeft met zijn herkomstland, opdat kan worden aangenomen dat hij aldaar gemakkelijk weer de draad kan oppikken. Verzoeker gaat niet concreet in op deze overwegingen. Het volstaat niet om louter het tegendeel te beweren.

2.11. Wat specifiek zijn economische integratie betreft, heeft verzoeker bewijsstukken overgemaakt waaruit blijkt dat hij een BVBA heeft opgericht en een garage- en transportbedrijf uitbaat. Verzoeker benadrukt doorheen het hele verzoekschrift deze economische activiteit – ten behoeve waarvan hij financiële investeringen heeft gemaakt – en stelt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhindert. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder uitgebreid rekening heeft gehouden met verzoekers economische activiteit. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“[...] Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot zijn economische activiteit voor, namelijk een oprichtingsakte BVBA [C.] dd. 25.02.2019, overdracht maatschappelijke zetel / ontslag actieve venoot dd. 05.11.2020, een jaarrekening boekjaar 01.02.2019 tot 31.12.2020, een uitprint balans dd. 03.08.2021 (Bilan interne, exercice 2020 – 01/02/2019 – 31/12/2020), uittreksel KBO dd. 03.08.2021, fiches vergoeding bestuurder op naam van betrokkene, een loopbaanattest Liantis dd. 16.04.2019, aanslagbiljet personenbelastingen dd. 18.01.2021 met betrekking tot inkomstenjaar 2019, aangifte personenbelasting dd. 03.08.2021 inkomstenjaar 2020 en bijhorende ingediende fiscale attesten 281.18 en 281.20, en tot slot een attest van het OCMW dd. 20.07.2021. Echter, het hebben van een zelfstandige activiteit met daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen, zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien het beschikken over bestaansmiddelen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, ondernemingszin, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Niets sluit daarenboven uit dat betrokkene een beroepskaart zou kunnen verkrijgen als buitenlandse ondernemer samen met een daarop afgestemde verblijfsvergunning, en zijn (internationale?) activiteiten zo alsnog verder zou kunnen zetten (cfr. KBO: goederenvervoer over de weg) of hij een gelijkaardig rendabel bedrijf kan oprichten in het land herkomst.”

2.12. Verzoeker benadrukt nogmaals de door hem gedane investeringen, het winstgevende karakter van zijn onderneming en het gegeven dat de transportsector is opgenomen in de lijst van knelpuntberoepen. Hij acht het kennelijk onredelijk en disproportioneel dat verweerder zomaar oppert dat hij zijn economische activiteiten kan verder zetten in Turkije of dat hij een beroepskaart kan aanvragen als buitenlandse ondernemer om zijn activiteiten in België verder te zetten. Verzoeker stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de mentale en financiële gevolgen van de vooropgestelde oplossingen, die zullen resulteren in het verlies van klanten en mogelijk zelfs kunnen leiden tot het faillissement van zijn zaak. Tevens begrijpt hij niet waarom zijn vader een gecombineerde vergunning werd verleend, als verweerder toch voornemens was zijn verblijf te beëindigen.

2.13. Verzoekers eigen evaluatie van zijn zaak waarbij hij de focus legt op zijn economische bedrijvigheid toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele wijze heeft gehandeld door in de te maken balans het gebrek aan sociale en culturele integratie te laten doorwegen, samen met de andere vaststellingen vermeld in punt 2.10. Verweerder, die ruimer heeft gemotiveerd dan louter te stellen dat *“het hebben van een zelfstandige activiteit met daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen zijn geen afdoende bewijs van integratie”*, heeft deze omstandigheid in ogenschouw genomen en de hierboven weergegeven motieven getuigen van een grondige afweging ervan. Dit volstaat in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Dat het uiteraard gemakkelijker zou zijn om het verblijfsrecht te kunnen behouden en dat het verzoekers voorkeur geniet om zijn bedrijf zonder enige hindernis verder uit te baten met een F-kaart, maakt nog niet dat verweerder hierin dient mee te gaan. Verzoeker kan er met name niet aan voorbij gaan dat hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen op grond van gezinshereniging met zijn toenmalige Bulgaarse partner en dat dit verblijfsrecht gedurende de eerste vijf jaar slechts voorwaardelijk is. Bij het opstarten van zijn bedrijf, diende verzoeker dan ook rekening te

houden met de eventuele mogelijkheid dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder zodanige handelingen heeft gesteld die ertoe leiden dat verzoeker de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat hij zijn verblijfsrecht – ondanks het gegeven dat de voorwaardelijke periode van vijf jaar nog niet was verstreken – zonder meer zou kunnen behouden. Dat verzoekers gedragingen getuigen van een goede ondernemingszin en dat hij investeringen heeft gedaan in de Belgische economie, maakt nog niet dat verweerder hieraan een zodanig gewicht diende te geven dat het een beëindiging van het verblijfsrecht verhindert, gelet onder meer ook op de in de bestreden beslissing vooropgestelde mogelijkheden om het bedrijf draaiende te houden. De bestreden beslissing gaat ook nog niet gepaard met een verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker de tijd kan nemen om regelingen te treffen om het voortbestaan van zijn onderneming te vrijwaren.

2.14. De conclusie van verweerder in de bestreden beslissing, *“het is redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen”* blijft dan ook overeind. Door te betogen dat zijn persoonlijke omstandigheden in zijn voordeel moeten spelen, hieraan een eigen invulling te geven en te concluderen dat zijn belangen in Turkije hieraan ondergeschikt zijn, geeft verzoeker een eigen beoordeling van zijn zaak maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is te werk gegaan. Het komt de Raad ook niet toe om verzoekers argumenten over zijn bedrijf op hun (economische) opportuniteit te beoordelen.

2.15. Wat betreft het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als zou verweerder hiermee geen rekening hebben gehouden. De Raad verwijst naar het gestelde in de voorgaande punten, waaruit blijkt dat verweerder een concrete en gebalanceerde afweging heeft opgemaakt van de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en die zijn privéleven betreffen. Met een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM en door de elementen die zijn zaak kenmerken te benadrukken, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing, die is voorzien van een uitgebreide gedane afweging dat de banden van verzoeker met België – waarbij ruim aandacht werd besteed aan de door verweerder gekende economische integratie van verzoeker – niet opwegen tegen de banden die hij heeft met zijn land van herkomst, een disproportionele inmenging vormt op zijn privéleven alhier en derhalve strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Het volstaat niet van verzoeker om in dit verband louter te poneren dat hij op dit moment geen banden meer heeft in Turkije. Evenmin kan verzoeker dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in zijn gezinsleven aangezien niet blijkt dat er hiervan sprake is en verzoeker het evenmin aantoonst.

2.16. De Raad leest ten slotte geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden beslissing de hoorplicht en de rechten van verdediging schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA